

Arrest

nr. 239 308 van 30 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HUYSMANS
Berthoudersplein 57
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 september 2019 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van de Belgische echtgenoot.

1.2. Op 11 maart 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.09.2019 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor :

- Een aanslagbiljet van de vader van de referentiepersoon (D.H.E.) inkomsten 2018/aanslagjaar 2019.*
- Bewijzen van een aantal betalingen uitgevoerd door de vader van de referentiepersoon*
- Een verklaring op eer op naam van betrokkene en de referentiepersoon waarin zij verklaren dat de referentiepersoon over geen inkomen beschikt, de referentiepersoon nog student is, zij inwonen bij de vader van de referentiepersoon en dat betrokkene zelf over een inkomen beschikt. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze documenten niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*
- Loonfiches op naam van betrokkene zelf voor de periode van 4 november 2019 tot 8 december 2019. Uit Dolsis blijkt trouwens dat deze tewerkstelling werd beëindigd op 24.01.2020.*

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Aangezien betrokkene nog student is en over geen inkomen beschikt, is met de voorgelegde documenten niet afdoende aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Met het inkomen van betrokkene zelf en van de vader van de referentiepersoon kan geen rekening worden gehouden overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. De voorgelegde documenten van betrokkene zelf en van de vader van de referentiepersoon kunnen niet in rekening worden gebracht om vast te stellen of de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het is immers de Belg die zich wenst te laten vervoegen die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Zoals het er nu naar uitziet hebben betrokkenen, indien ze dit zouden aanvragen, eigenlijk al recht op bijstand door het OCMW. Het is uiteraard de bedoeling dat de Belg aantoont over bestaansmiddelen te beschikken waardoor dit kan voorkomen worden, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Een behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hierbij overbodig. Er werd immers geen enkele informatie verstrekt over het inkomen van de referentiepersoon. De toetsing of aan de voorwaarden is voldaan, kan bijgevolg niet gebeuren

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“1. Schending van beginsel behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht art. 62 der vreemdelingenwet en schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 ;

Art. 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel:

1. De motivering in de bestreden beslissing :

Aangezien de motivering als volgt luidt :

Aangezien de aangevochten beslissing, dewelke verzoeker een onontvankelijkheids en ongegrondheidsbeslissing oplegt , foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht ;

Aangezien mocht DVZ het haar voorgelegde, gedetailleerde dossier onderzocht, gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben ;

2. Juridisch kader :

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn ;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren ;

3. Toetsing :

De materiële motiveringsplicht werd geschonden :

1.

Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, maw, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001) ;

De motieven der bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders ;

2.

De ‘motivering’ komt, zoals hoger aangetoond, neer op een te summiere materiële motivering.

Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES,nr 85.308, 15.2.2000; RvSt, DEGENEFE, nr 63.020,12.11.1996)

Doordat de aangevochten beslissing dd. 11.3.2020, betekend op 16.3.2020, geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak, voldoende uiteengezet door verzoeker in het gedinginleidend verzoek dd. 24.9.2019 (stuk 2) en hoger onder 'I. De Feiten' duidelijk weergegeven en herhaald en DVZ voldoende bekend en nog steeds bestaande in hoofde van verzoeker, waar zij simpelweg vaststelt dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie of van een ander familielid van een burger van de unie ;

Besluit zij derhalve volledig onterecht verzoeker een beslissing van weigering van verblijf op te leggen van meer dan 3 maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten , wat geleid heeft tot de bestreden beslissing ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en betuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ alle feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;

Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van een visumaanvraag op te leggen ;

De RVV is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is ;

De feitelijke gegevens, bewezen aan de hand van stukken, zijn devolgende :

1. de partner van verzoeker, K.D.H., is student en beschikt over geen inkomen :

dit is onjuist gezien K.D.H. zowel in zijn inleidend verzoek (stuk 2) aangaf gewerkt te hebben als student van januari 2019 tot oktober 2019 ;

dat hij bij de aanvraag van verzoeker alle loonfiches van deze studentenarbeid voegde (stuk 3) ;

2. verzoeker en zijn partner K.D.H., wonen in bij de vader van K.D.H., nl D.H.E.:

D.H.E. is eigenaar van de woning gelegen te 2220 Heist op den Berg, (...), zoals blijkt uit het aanslagbiljet inzake onroerende voorheffing, afgeleverd op zijn adres met verzoek tot betaling van 256,42 euro (stuk 4) ;

Op deze woning rust geen af te betalen lening meer en is derhalve hypotheekvrij ;

Ook betalen verzoeker en zijn echtgenoot geen huishuur aan dhr D.H.E., noch kosten van water, gaz en elektriciteit, dewelke allen door dhr D.H. gedragen worden (vb stuk 8 : pidpa) ;

Zelfs het aanslagbiljet in de personenbelasting inkomstenjaar 2018 van D.H.E. wordt voorgebracht (stuk 5), alsmede een attest van de mutualiteit waaruit blijkt dat hij uitkeringen ontvangt à rato van 23.067,95 euro per jaar ;

Het is duidelijk verzoeker, zijn partner en schoonvader een gezinscel vormen, waarvan het bestaan totaal ontkend wordt door DVZ ;

3. verzoeker heeft gewerkt :

Hij brengt desbetreffend zijn loonfiches voor voor de periode oktober 2019 tem januari 2020 (stuk 7) ;

Dvz besluit als volgt :

-de Belg is student en beschikt over geen inkomen, dus beschikt hij niet over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen ;

-de door verzoeker en door schoonvader E.D.H. voorgelegde documenten kunnen niet in rekening gebracht worden om vast te stellen of K.D.H. over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt ;

En voegt DVZ er zelfs totaal ongepast aan toe : “Zoals het er nu naar uitziet hebben betrokkenen, indien ze dit zouden aanvragen, eigenlijk al recht op bijstand door het OCMW.” ;

Dat deze beslissing a quo niet alleen rechtens niet verantwoord is doch tevens geen rekening houdt met alle feitelijke gegevens aanwezig in het dossier ;

Aangezien mocht DVZ de feitelijke omstandigheden (bewezen aan de hand van stukken 2 tot en met 8) onderzocht hebben dan zou zij vastgesteld hebben dat de wettelijke voorwaarden niet geschonden waren : het volstond immers dat de ambtenaar op DVZ, dewelke het dossier behandelde de door verzoeker medegedeelde documenten gewoon las en objectief beoordeelde, zonder zijn eigen interpretatie eraan toe te voegen dat deze mensen recht zouden hebben op bijstand van het OCMW ;

Deze louter discriminerende uitlating van een ambtenaar van DVZ hoort absoluut niet vermeld of gelezen te worden in een administratieve beslissing ;

Zelfs al zou DVZ nog twijfels gehad hebben over de manier van leven van verzoeker en zijn familie, hoe zij dit leven bekostigden enz...dan had DVZ verzoeker kunnen uitnodigen voor verhoor (CCE arrest n°230.257 dd 19.2.2015), wat zij blijkbaar in casu om ongekende reden verkoos niet te doen ;

Nochtans behoort het tot de plicht van de administratie om informatie te vergaren om met kennis van zaken standpunt in te nemen (cfr F. Piret, D. Renders, et A. Trybulowski, “Les Droits de la Défense et les actes unilatéraux de l’administration : où l’unilatéralité ne va pas sans contradiction” in Les Droits de la Défense (dir. : P.Martens), CUP, volume 146, Bruxelles, 2014, pp72/77) ;

Of conform art. 42,§ 1 tweede lid van de wet van 15.12.1980 heeft DVZ de mogelijkheid een behoeftanalyse uit te voeren ;

Eenvoudigweg stellen, zoals DVZ doet, dat dit onderzoek overbodig is, is reeds een schending van de wet op zich waar de haar bij wet toegekende mogelijkheid niet eens uitgeput werd vooraleer haar beslissing genomen werd ;

DVZ kan onmogelijk deze beslissing rechtvaardigen door te stellen ‘Er werd immers geen enkele informatie verstrekt over het inkomen van de referentiepersoon. De toetsing of aan de voorwaarden is voldaan, kan bijgevolg niet gebeuren .’ ;

Hogervermelde feiten en stukken bewijzen meer dan voldoende dat dhr K.D.H. zijn inkomstenbescheiden medegedeeld heeft en ook uitgelegd heeft waarom hij deze tijdelijke job heeft moeten stopzetten (stuk 2 en 3) ;

Daarenboven houdt DVZ ook geen rekening met het feit dat verzoeker en zijn partner en zijn schoonvader samenwonen onder een en hetzelfde dak, waardoor zij reeds geruime tijd een gezinscel vormen ; dat zij hun minieme (waar er geen lening of huur te betalen is) uitgaven zo organiseren dat deze betaald worden door de gezamenlijke inkomsten van hoofdzakelijk de schoonvader, aangevuld met deze van verzoeker en of deze van zijn partner ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid en dient vernietigd ;

DVZ mag dan ook soeverein interpreteren doch zich niet beperken tot summiere en simplistische motiveringen ;

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiële motiveringsplicht ;

De formele motiveringsplicht werd geschonden :

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtversie ;

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het een weigeringsbeslissing van een verblijf van meer dan 3 maanden. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de bestreden beslissing zijn dermate ernstig voor verzoeker dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing ;

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn.

De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.(RvSt, De Clercq,nr. 94.939,28.2.1997) ;

In casu beperkt DVZ zich tot het onredelijk toepassen van het opleggen van een beslissing inhoudende de weigering van verblijf van meer dan 3 maanden ;

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motiveringsplicht geschonden is ;

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden :

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvSt, nr 154954, 14.2.2006)

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de RvSt niet aanvaard.

DVZ heeft zich uitsluitend gebaseerd op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoeker , waarbij deze geen enkele rekening gehouden heeft met het belang van verzoeker (nl zijn ernstige medische toestand), wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

De bestreden beslissing houdt dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de uitdrukkelijk motivatieplicht ;

dat deze beslissing niet menselijk en niet correct is ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden ;"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Tevens werd er gemotiveerd dat met de bestaansmiddelen van verzoeker zelf en van de vader van de referentiepersoon geen rekening kan

worden gehouden aangezien de Belg die zich wenst te laten vervoegen, dient aan te tonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Tot slot wordt er vastgesteld dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet overbodig is, nu er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen van de Belg.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de bestreden beslissing een loutere standaardbeslissing betreft die op geen enkele wijze ingaat op haar situatie. Ten overvloede dient te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Na een theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde rechtsregels voert verzoeker *in concreto* aan dat zijn partner, de referentiepersoon, student is en thans niet over een inkomen beschikt maar dat hij met zijn partner inwoont bij diens vader. De vader is eigenaar van een woning waar verzoeker met zijn echtgenoot kunnen verblijven en de vader betaalt alle kosten. Verzoeker betoogt dan ook dat indien geen bestaansmiddelen werden in aanmerking genomen, de verwerende partij diende over te gaan tot een behoefteanalyse, waarbij zij had kunnen vaststellen dat de vader van verzoeker volledig in hun levensonderhoud voorziet.

De bestreden beslissing betreft een verblijfsaanvraag op grond van artikel 40ter, §2, van de vreemdelingenwet. Artikel 40ter, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend

krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.

De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)"

Verzoeker dient aldus aan te tonen dat zijn Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter, §2, van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet dat zijn partner op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet werkte. Verzoeker verwijst naar het schrijven van de referentiepersoon waarin hij verklaart dat hij van januari 2019 tot oktober 2019 als student gewerkt heeft maar dat hij deze tewerkstelling omwille van zijn studies heeft beëindigd. Vervolgens wijst verzoeker erop dat zij samen in het huis van zijn schoonvader verblijven en aldus geen kosten hebben. Verzoeker wijst tevens op zijn eigen tewerkstelling en stelt dat hij zijn loonfiches voor de periode van oktober 2019 tot en met januari 2020 heeft neergelegd bij zijn aanvraag.

Uit verzoekers betoog blijkt duidelijk dat niet wordt betwist dat de Belgische referentiepersoon, verzoekers echtgenoot, actueel niet over persoonlijke bestaansmiddelen beschikt. De bestreden beslissing stelt terecht vast dat de referentiepersoon niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019:

"(a)rtikel 40ter van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », zowel in de versie vóór als in de versie na de wijziging ervan bij de wet van 4 mei 2016 « houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen », schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn."

Aldus blijkt dat de eigen middelen van de verzoekende partij niet in rekening dienden te worden gebracht. Verzoeker kan dan ook niet op dienstige wijze verwijzen naar zijn eigen inkomsten, noch kan hij verwachten dat de verwerende partij verzoekers eigen bestaansmiddelen in aanmerking neemt bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de Belg dient te beschikken.

Alhoewel het in arrest nr. 149/2019 van het Grondwettelijk Hof gaat over de beoordeling om de inkomsten van de echtgenoot van een referentiepersoon niet in aanmerking te nemen, geldt dit *a fortiori* over inkomsten van de ouders van de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt terecht geoordeeld dat met de inkomsten van de vader van de referentiepersoon geen rekening kan gehouden worden.

Waar verzoeker aanvoert dat geen behoefteanalyse werd verricht overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, blijkt uit dit artikel het volgende:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,] dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit deze bepaling blijkt dat het bestuur dient over te gaan tot het uitvoeren van een behoefteanalyse wanneer niet aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen is voldaan. Zoals hoger vastgesteld, liggen *in casu* echter geen bewijzen van bestaansmiddelen voor die overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen. Gelet op het ontbreken van enig bewijs hiervan diende de verwerende partij niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet op dienstige wijze verwijzen naar artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Met haar uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Verzoeker voert geen andere grieven aan.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT

